

„Kas see aga mitte jõe ülekohus ei oleks, kui ma Hindrekü tõsist sõbrust tähtsal panematta jättaks, kuna Juhkum wastu nagu tuim ja külm ennast mu wastu näitab?“

„See näitab ennast aga seda wiisi, su jüda tunneb aga jälle teisel kombel. Mõhuh Juhkum kord sinu käsja ehk waatab leekiwalt su silmi, siis on kõikide Hindreküte ettevõtmised sinu elu peastamiseks kümme kord unustud.“

„Ei, ei, mu tänu saab end armastuseks muutama, küll sa saad seda nägema. — Olgu küll sest seekord!“

„Hea küll siis! Mis sa arwad, ehk sõidame natuke sinna kene kalju juure, mis sealt kaugelt taewa piirelt meile silmi paistab? Ohtu on nii armas ja meri nii vaikne.“

„Olgu peale,“ wastas Madli; „ometigi tõuta mulle, et sa enam Juhkumist ei hakka juttu tegema.“

„Kuidas su soov on, Madli; lähme siis.“

Peagi oli lootlik walmis sõidule, priisked piigad kargasid sõjse ning tunniise agara aerude ajamisel jõudsid ilusa saarekese rannale.

„Sealt kõrgelt kaljult wõib kaugele ümber ringi waatada,“ ütles Maret.

Naad tõtasid kaljurüügaiste wahelt läbi üles poole. Korraga kuulsiwad lõbusat laulu helinat

ja wile healt. Semal nägid naad ühe kalura urtsiku, mille lähedalle kalamehed omad noodad olid kuhvama pannud; isi olid kene muru peale päewasest waewast puhkama asunud, end päike weeremisest rõemustades. Paulta heal oli loomulik ja selge. „Paultgem Heidalla laulu,“ ütles üks kalur teisele.

Tütarlapsed istusid ühe kivi peale ja jäid kuulatama. Ee olnud see uhke wiis, mis neile kõrwu kõlas, aga üksik paljas saar, mere tuule tasane kohise mine, kaljude armas wastukõla ja weelaenete wõlgu mõõda kallast aitasid kuulja kõrwasse iludust nõida.

Paulta sõnad olid järgmised:

Neiud, kui teid armu tuhini waewab
Sünga tunnistades, aga jüda külm;
Minge, kus Heidalla wari kaebab,
Kalju orgus nuttis tema film.

Kui teil südam'liku armastust ei ole,
Ega truud sõbrust tundagi,
Jätuge Heidalla hana poole —
Opite seal wäga mõndagi.

Kuulge õnnetuma häda kaebamisi
Waike ööde tuulde kohinal;
Kuulge kaa Kuumala oigamisi,
Berijete laente wolinal.